

Hát üdvözlégy, te banzájbolhacirkusz,
nem nyújsz vigaszt, az Úr s a rím velem.
Kölcsönkapott dicsőség, deszka, nimbusz
megváltana talán – de mímelem.
Ál-arcod ma szóvá bíbelem,
hajad kibomlik – mindegy – úgy marad;
(engem beléd most csak e toll marat)
ma rád tapasztok minden álnevet –
fölösleges tovább vakolnod tenmagad,
(csak tudd) hogy döglött múzsámon az ihlet átnevet.

Közhely, szívdobbanás, leoltott csillagok,
agyonidézgetett sorok köszöntenek,
kopott szekvenciák, Kínában gyártott dallamok
mind-mind caplatnak át lefestett képeden,
és mindig más és más szakaszba öntenek.
Ha nő a fal, belőle hol a lány?
Nincs maszk alatt, mi téged visszahány.
Csak metafora mind, mi beetet –
de mi marad ma írható, ha így kipány-
vázatva két szakasz között bámulom képedet.

Elszór a száj, vagy éppen összefűz.
A menny kibomlik, felfut, szétszaladna.
Az írógép megkergül, elbetűz,
csinált csillagok esnek szét darabra.
A mennynek hűlt helyéről hull a rabra
vonagló glória. Vinilinszárny terem,
mezetlen múzsa szív vagy dupla dögverem.
Ha kérhetem, a szárnyad áll ott csálén?

Tudatom (ha volna) szét- meg átverem,
végül csak tied leszek talán én

(de) talán más.

– ajánlás –

döglött múzsámba az ihlet belerúg
el-képzelt kedvesem hát tapsolj most sokat
malterbe keverem mind a bókokat
csak líraibb alany a vézna vátész

Kategoria: vers, próza
Denumire autor: Székely Örs

Látó Szépirodalmi Folyóirat